

зы и бурета. Тогда видѣхме едно лице достойно за вѣчно едно сожалѣніе: една млада дѣвојка появи се надъ свята Геранова-та корабленна галерія като простираше руцѣ-те камъ-то оно-това който полагаше толики затрудненія за да я приближи. Она бѣ Виргинія. Она позна своего любовника отъ негова-та неустрашимость. Явленіе-то на достолюбовиво-то това лице, изложено въ толка една страшна опасность, наполни насъ сосъ жаль и отчаяніе. Колко-то за Виргинія, съ единъ благородный и смелый начинъ даваше ни знакъ сосъ рука-та си, като чели-даваше намъ вѣчно едно прощаніе. Все-те маринари бѣха ся хварли въ море-то. Не бѣ останалъ надъ кораба освѣнь единъ кой-то бѣ совсемъ голъ, и коравъ като Еркулеса. Онъ приближи Виргинія съ уваженіе; приклоненъ предъ нея, и ся трудеше даже и да я соблече; она обаче като го тласна съ достоинство возврати очи-те си отъ него. Тотчасъ чухася тыя отъ зрители-те повторени выкове: “Избави я: не я оставай!” но въ него часъ една водна гора отъ страшна ед на-величина хварли ся между острова Амбра и крайморіе-то и рикающи отправи ся и го плащеще сосъ свои-те черци страци и пѣинсты вер-